

tredje Gang med sin Regning. Allerede sidste Gang var han bleven truet med Foged og Stævning. Hvor skulde han nu finde en Udvej? Han ejede jo neppe nok en Strikke til at hænge sig i! Aa, Sofie, Sofie! ... Han standsede igen i en stor Snedrive, knappede sin Frakke op, tog med sine valne Fingre ned i sin Vestelomme og fremtog herfra de Smaamynter, der udgjorde Aftenens Spillefortjeneste, og lagde dem ned i sin hule Haand. Paa vaklende Ben stod han og eftertalte dem meget nøje. Saa udstødte han atter en Række frygtelige Eder, hævede Armene mod Himlen og svinglede videre.

Da han endelig naaede Hjemmet og havde fundet Laagen i det halvt nedtraadte Havestakit, gjorde Frygt og Skamfuldhed ham et Øjeblik ganske ædru. Inde i Forstuen trak han forsigtigt sine tunge Skaftestøvler af Fødderne, hvorefter han paa Strømpe-sokker listede sig ind i Sovekammeret. I det lille, lave Rum, der var overfyldt med Barnesenge, brændte en nedskruet Natlampe paa en Stol henne ved hans Hustrus Hovedgærde.

Der undslap ham et Gisp af Lettelse. Hans Kones Øjne var tillukkede, hendes magre Haand laa let krummet under den blegnede Kind; hun syntes at sove trygt. Men neppe havde han begyndt at afklæde sig, før han hørte hende bevæge Hovedet paa Pudren, og idet han saae derhen, mødte han Blikket fra hendes store, mørke Øjne, hvis blanke Glans tydeligere end Ord fortalte ham, at heller ikke for hende havde Natten haft Søvn.

„God — god Aften, lille So-fie!“ hikkede han kærligt og støttede sig til Sengestolpen.

„God Morgen!“ svarede hun roligt.

„Hæ! Naa, ja —“ sagde han med et Forsøg paa en frejdig Latter. „Det er nok ogsaa blevet noget sent ... eller tidligt, hæ! ... Men det er denne Mortensen ... du veed nok ... han er en ren Hund ved et Spillebord .. en ren Hund!“

Hun svarede ham ikke, lukkede blot atter Øjnene tungt i, aabnede dem derpaa igen og sagde:

„Her har været ridende Bud fra Anders Jensen i Egedet. Du havde nok lovet at komme derhen til en syg Ko.“

„Jeg?“ udbrød han, blussende rød, og søgte at se hende stift